

sygn. akt Pp 1/20

Wnioskodawca: Prokurator Generalny
Warszawa
Uczestnik: Krajowy Komitet Wykonawczy
Komunistycznej Partii Polski

Odpowiedź uczestnika na wniosek Prokuratora Generalnego.

Krajowy Komitet Wykonawczy Komunistycznej Partii Polski nie uznaje wniosku Prokuratora Generalnego i wnosi o orzeczenie, że:

1. Cele wpisanej do ewidencji partii politycznych pod numerem EwP partii politycznej Komunistyczna Partia Polski określone w Statucie Komunistycznej Partii Polski uchwalonym w Dąbrowie Górniczej w lipcu 2002" oraz „Programie Komunistycznej Partii Polski uchwalonym na IV Zjeździe KPP w Dąbrowie Górniczej w grudniu 2015 są zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Działalność Komunistycznej Partii Polski nie zakłada ani nie dopuszcza stosowania przemocy w celu zdobycia władzy ani wpływu na politykę państwa i o umorzenie postępowania w pozostałym zakresie.
3. Działalność partii politycznej; Komunistyczna Partia Polski jest zgodna z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Ponadto na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 4 oraz ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 2072 z późn. zm.) uczestnik wnosi o wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy:

Sędziego Trybunału Konstytucyjnego Wojciecha SYCHA, a to przez wzgląd na fakt bycia w latach 2015-2017 doradcą Wnioskodawcy oraz przez wzgląd na inne dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności.

Na podstawie art. 39 ust. 2 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wnoszę o wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy:

STK Leona KIERESA, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Mariusza MUSZYŃSKIEGO, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Justyna PISKORSKIEGO, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Piotra PSZCZÓŁKOWSKIEGO, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Bartłomieja SOCHAŃSKIEGO, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Rafała WOJCIECHOWSKIEGO, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Jarosława WYREMBAKA, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Andrzeja ZIELONACKIEGO, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Zbigniewa JĘDRZEJEWSKIEGO, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Krystyny PAWŁOWICZ, a to przez wzgląd na dotyczące jej okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Stanisława PIOTROWICZA, a to przez wzgląd na dotyczące go okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;

STK Julii PRZYŁĘBSKIEJ, a to przez wzgląd na dotyczące jej okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności.

UZASADNIENIE

Wniosek Prokuratora Generalnego jest całkowicie bezzasadny i zasługuje na oddalenie w całości.

Jak wynika z art.82 ust.1 i 2 Ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, „ciężar udowodnienia niezgodności z Konstytucją działalności partii politycznej spoczywa na wnioskodawcy, a wątpliwości których nie można wyjaśnić, rozstrzyga się na korzyść partii politycznej”. Okoliczności przedstawiane przez Wnioskodawcę są zaś zbiorem przeinaczeń, domysłów, wadliwych sylogizmów i sofizmatów.

Prokurator Generalny podkreślił w swoim wniosku, że jego wystąpienie zainspirowane zostało na wniosek osób fizycznych. W pismach kierowanych do prokuratury wskazywały one, że Komunistyczna Partia Polski między innymi odwołuje się w swoim programie i działaniu do totalitarnych metod i praktyk działania komunizmu, co jest niezgodne z Konstytucją RP.

Jak wykazuje w swojej pracy „Komentarz do Konstytucji RP. Art. 11, 13”, Warszawa 2019 prof. dr hab. Marek Chmaj, „Totalitaryzm stanowi zatem koniec pewnego kontinuum, na którego przeciwnym końcu znajduje się demokracja (również pojmowana jako typ biegunowy)”. Opowiadając się za systemem demokratycznym i rozwojem demokracji w systemie ustrojowym państwa, z definicji KPP znajduje się eo ipso na przeciwstawnym biegunie wobec totalitaryzmu, włączając w to również „totalitarne metody i praktyki”. „Demokracja musi być realizowana na co dzień, w szczególności w zakładach pracy, w samorządach, w najbliższym otoczeniu”

Kreowany w środkach masowego przekazu obraz i definicja komunizmu zawężona została do identyfikowania tego pojęcia do negatywnych zjawisk związanych z istnieniem krajów tzn. realnego socjalizmu (komunizmu) i występującymi w ich systemie politycznym deformacjami, które wiązały się z naruszeniem praw i wolności człowieka, a w ekstremalnych sytuacjach przybierały formę działań przestępnych, a nawet zbrodniczych. Takie rozumienie pojęcia „komunizmu” jest zawężaniem jego istoty. Komunizm bowiem jest to wizja ustrojowa społeczeństwa sprawiedliwości społecznej, wolnego od wyzysku, opartego na wspólnocie gospodarowania, gdzie rozwój każdej jednostki jest warunkiem rozwoju ogółu społeczeństwa.

Odwoływanie się do idei komunizmu przez partie polityczne jest zatem zgodne z prawem do zrzeszania się i prowadzenia działalności politycznej.

Znamienny jest w tej sprawie wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 30.01.1998r. w sprawie skargi Nr 19392/92, *United Communist Party of Turkey i in. przeciwko Turcji*, w którym orzeczono o legalności działania Zjednoczonej Komunistycznej Partii Turcji.

Partie polityczne mieszczą się w zakresie zastosowania art. 11 EKPCz nie tylko ze względu na jego brzmienie, lecz dlatego, że stanowią istotną dla właściwego funkcjonowania systemu demokratycznego formę zrzeszenia (wyr. ETPCz z 30.1.1998 r., skarga Nr 19392/92, *United Communist Party of Turkey i in. przeciwko Turcji*, pkt 25). Z kolei system demokratyczny nie jest możliwy bez pluralizmu. W szczególności pluralizm polityczny stanowiący naturalną cechę społeczeństw demokratycznych przemawia za umożliwieniem powstawania i istnienia partii politycznych odzwierciedlających poglądy różnych grup społecznych, łącznie z poglądami i ideami opozycyjnymi w stosunku do idei oficjalnie uznawanych. Do istoty systemu demokratycznego należy przedstawianie i dyskusowanie różnorodnych programów politycznych, nawet jeżeli kwestionują one sposób aktualnej organizacji państwa, zakładając równocześnie, że nie zagrażają one samej demokracji (wyr. ETPCz z 25.5.1998 r., skarga Nr 21237/93, *Informationsverein Socialist Party i in. przeciwko Turcji*, pkt 47). Fakt, że działalność partii politycznych stanowi część kolektywnego wykonywania wolności wyrażania opinii, sprawia, że partie polityczne korzystają z ochrony przewidzianej zarówno w art. 10, jak i art. 11 EKPCz.

Wykonywanie przez państwo funkcji ostatecznego gwaranta demokracji i pluralizmu (wyr. ETPCz z 24.11.1993 r., skargi Nr 13914/88, 15041/89, 15717/89, 15779/89, 17207/90, *Informationsverein Lentia i in. przeciwko Austrii*, pkt 38), w tym zapewnienia wolnych wyborów (parlamentarnych), nie jest możliwe bez zapewnienia swobody wypowiedzi. Z kolei swoboda wypowiedzi jest niewyobrażalna bez uczestnictwa w wyborach wielu partii politycznych reprezentujących różne odcienie opinii społecznej w danym państwie. Partie polityczne przyczyniają się w ten sposób do rozwoju politycznej debaty, która stanowi jądro konwencyjnej koncepcji społeczeństwa demokratycznego (wyr. ETPCz z 8.7.1986 r., skarga Nr 9815/82, *Lingens przeciwko Austrii*, pkt 42; wyr. ETPCz z 23.4.1992 r., *Castells przeciwko Hiszpanii*, pkt 43; wyr. ETPCz z 30.1.1998 r., skarga Nr 19392/92, *United Communist Party of Turkey i in. przeciwko Turcji*, pkt 44). Przepis art. 11 EKPCz, podobnie jak pozostałe przepisy dotyczące praw wolnościowych (wolności) (art. 8, 9 i 10 EKPCz) wymagają, aby ingerencja w wykonywanie prawa w nim określonego była usprawiedliwiona ze względu na to, co jest "konieczne w społeczeństwie demokratycznym". Jedynym rodzajem "konieczności", które może uzasadnić ingerencję w to prawo, jest tylko to, co wynika ze "społeczeństwa demokratycznego" (wyr. ETPCz z 30.1.1998 r., skarga Nr 19392/92, *United Communist Party of Turkey i in. przeciwko Turcji*, pkt 45).

Ocena Trybunału, czy odmowa rejestracji partii politycznej odpowiada naglącej potrzebie społecznej (*pressing social need*), musi koncentrować się na następujących zagadnieniach: a) czy istnieją przekonujące dowody, że zagrożenie demokracji jest wystarczająco bezpośrednie; b) czy działania i wypowiedzi liderów brane pod rozwagę w sprawie podlegającej kontroli mogą być przypisane odnośnej partii politycznej, c) czy działania i wypowiedzi przypisywane partii politycznej tworzą całość, która daje jasny obraz stworzonego i popieranego przez partię modelu społeczeństwa, który jest niezgodny z koncepcją społeczeństwa demokratycznego. Ocena ta musi uwzględniać także historyczny kontekst, w którym miała miejsce odmowa rejestracji partii politycznej [wyr. ETPCz z 13.2.2003 r., skargi Nr 41340/98, 41342/98, 41343/98, 41344/98, *Refah Partisi (The Welfare Party) i in. przeciwko Turcji*, pkt 104].

Prawo do swobodnego wyboru nazwy zrzeszenia jest prawem wynikającym ze swobody tworzenia zrzeszeń. Dokonanie przez partię polityczną wyboru nazwy, przy braku innych istotnych i wystarczających okoliczności, nie może w zasadzie usprawiedliwiać tak drastycznego środka, jakim jest jej rozwiązanie. Użycie w nazwie partii określenia "komunistyczna" nie stanowi wystarczającej podstawy do rozwiązania takiej partii, jeżeli z jej programu politycznego nie wynika cel ustanowienia dominacji jednej klasy społecznej nad innymi, lecz przeciwnie – partia respektuje zasady demokracji, włącznie z politycznym pluralizmem, wyborami powszechnymi i wolnością uczestniczenia w polityce (wyr. ETPCz z 30.1.1998 r., skarga Nr 19392/92, United Communist Party of Turkey i in. przeciwko Turcji, pkt 54).

Tezę, że działalność zewnętrzna zrzeszenia jako takiego jest objęta ochroną przewidzianą w art. 11 EKPCz, potwierdza orzecznictwo Trybunału w sprawach partii politycznych, w których uznawano, że partie polityczne, ze względu na swoje szczególne znaczenie dla utrzymania i rozwoju systemów demokratycznych, mają zagwarantowane prawo do podejmowania i prowadzenia, w granicach art. 11 EKPCz, działalności zgodnej ze statutem i programem politycznym. Trybunał, rozpoznając sprawę TBKP, uznał, że tak drastyczny środek, jak natychmiastowe i trwałe rozwiązanie TBKP, zarządzone, zanim partia podjęła działalność, połączone z zakazem pełnienia przez jej liderów innej działalności politycznej, jest nieproporcjonalne do celu i nie jest konieczne w społeczeństwie demokratycznym (wyr. ETPCz z 30.1.1998 r., skarga Nr 19392/92, United Communist Party of Turkey i in. przeciwko Turcji, pkt 61). Zakaz działalności partii politycznej może usprawiedliwiać tylko bardzo poważne naruszenie (prawa), takie jak zagrożenie politycznemu pluralizmowi lub podstawowym zasadom demokracji. Czasowa natura tego zakazu nie ma rozstrzygającego znaczenia w rozważaniu proporcjonalności tego środka, ponieważ nawet czasowy zakaz może wywierać efekt chłodzący (chilling effect) na swobodę partii politycznej w wykonywaniu wolności wypowiedzi i realizowaniu jej celów, tym bardziej gdy został on przyjęty w przeddzień wyborów [wyr. ETPCz z 11.2.2006 r., skarga Nr 28793/02, Christian Democratic People s Party przeciwko Mołdowie, pkt 76–77; zob. też wyr. ETPCz z 7.9.2007 r., skarga Nr 71251/01, Parti Nationaliste Basque – Organisation Régionale D'iparralde przeciwko Francji, w którym stwierdzono, że zakaz otrzymywania przez partie polityczne funduszy od obcych partii nie jest sam w sobie niezgodny z art. 11 EKPCz (pkt 47), a ponadto oddziaływanie tego zakazu na zdolność partii do prowadzenia jej działalności politycznej nie jest nieproporcjonalne (pkt 51). W sposób niebudzący wątpliwości powyższa teza została sformułowana w wyroku United Communist Party of Turkey i in. przeciwko Turcji: "Zrzeszenie, włączając w to partię polityczną, nie jest wyłączone z ochrony przyznanej przez Konwencję tylko dlatego, że jej działania są postrzegane przez władze krajowe jako podważające konstytucyjny ustrój państwa i prowokujące do nakładania ograniczeń" (pkt 27)], (Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Komentarz pod red. prof. dr hab. Andrzeja Wróbla fragment odnoszący się do art.12.).

Tezy zawarte w wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie skargi Nr 19392/92 znajdują odniesienie do Komunistycznej Partii Polski.

W odniesieniu do metody analizy zgodności działalności partii z Konstytucją uważamy, że w tym zakresie należy przyjąć interpretację, którą prezentuje prof. dr hab. Marek Chmaj w pracy „Komentarz do Konstytucji RP. Art. 11, 13”, Warszawa 2019: „Odnosnie do formy, w jakiej owe cele powinny być wyrażone, aby mogły stać się przedmiotem kontroli w aspekcie zgodności z Konstytucją”, wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do wyroku z dnia 8 marca 2000 r. Zdaniem Trybunału sama Konstytucja nie określa tej formy, nie czyni tego w szczególności art. 11 Konstytucji, określający pozycje ustrojową partii, czy też art. 58, dotyczący wolności

zrzeszania się i zakresu ograniczeń tej wolności. Wydaje się także, że pojęcie programu w rozumieniu art. 13 Konstytucji ma charakter najbardziej ogólny, obejmujący wszelkie formy wyrażania sprzecznej z Konstytucją treści. Konstytucja tworzy więc materialnoprawną podstawę kontroli zgodności z Konstytucją celów lub działalności partii politycznych, jednakże tryb tej kontroli konkretyzuje ustawa o partiach politycznych z 1997 r. W świetle tej ustawy dokumentem, w którym partia określa swoje cele, strukturę i zasady działania, jest statut uchwalany przez zgromadzenie ogólne członków partii lub zgromadzenie ich demokratycznie wybranych przedstawicieli (art. 10). Ten też dokument, jako podstawa programowo-organizacyjna partii, jest warunkiem wpisu partii do ewidencji i przedmiotem badania w toku sądowego postępowania co do zgodności celów z Konstytucją” (Marek Chmaj „Komentarz do Konstytucji RP. Art. 11, 13”, Warszawa 2019, s. 178).

Jak wynika z art.1 Statutu KPP, Komunistyczna Partia Polski jest partią polityczną, działającą w ramach porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższy zapis świadczy zatem o respektowaniu przez KPP porządku prawnego istniejącego w Polsce i osiąganiu założonych celów środkami mieszczącymi się w tym porządku prawnym.

Skoro KPP respektuje porządek prawny istniejący w RP, to oznacza, że realizuje swoje cele metodami pokojowymi. Zarzuty stawiane przez Prokuratora Generalnego jakoby partia zamierzała osiągać swoje cele przy użyciu przemocy są gołosłowne.

Podkreślić należy, że nawet z treści sporządzonej w postępowaniu przygotowawczym opinii biegłego dr hab. R. Ł., znajdującej się w aktach sprawy, na które powołuje się wnioskodawca (którą Sąd Rejonowy w D. uznał za zbytęcną) tendencyjnej, nieobiektywnej i pisanej z pozycji antykomunistycznych wynika, że nie można znaleźć wprost w materiałach „Brzasku” opowiadania się wprost za metodami totalitarnymi i że werbalnie w tych materiałach występuje optowanie za demokracją. (str. opinii)

Podobnie zresztą Komisja Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Oddziałowe Biuro Edukacji Publicznej w K. w piśmie z dnia 05.2015r. stwierdziła, że pomimo kontrowersyjności istnienia KPP, partia ta nie odwołuje się w sposób otwarty do totalitarnych metod i praktyk.

Prokurator Generalny podnosi, że zarówno cele KPP określone w jej statucie i programie, jak i działalność KPP są niezgodne z art.11 Konstytucji RP i przytacza jego treść: „Rzeczpospolita Polska zapewnia wolność tworzenia i działania partii politycznych. Partie polityczne zrzeszają na zasadach dobrowolności i równości obywateli polskich w celu wpływania metodami demokratycznymi na kształtowanie polityki państwa.”

Powyższe twierdzenie jest bezpodstawne, a jego zaprzeczeniem jest treść Art.4 Statutu KPP, który stanowi co następuje:

Partia realizuje swoje cele poprzez wszelkie dozwolone prawem działania, a w szczególności:

- 1) zdobywanie poparcia społecznego za pomocą działalności informacyjnej i propagandowej,
- 2) wyrażanie swojego stanowiska poprzez publikację swoich oświadczeń, udział w zgromadzeniach publicznych i ich organizowanie,
- 3) działalność jej przedstawicieli w organach władzy publicznej,
- 4) prowadzenie kampanii wyborczych i uczestnictwo w wyborach do Parlamentu i organów samorządu terytorialnego.
- 5) współpracę z innymi organizacjami i uczestnictwo w porozumieniach z nimi.

W dalszej kolejności wnioskodawca przywołuje treść art.13 Konstytucji RP zarzucając partii jego naruszanie. Jak wynika z jego treści: „Zakazane jest istnienie partii politycznych i innych

organizacji odwołujących się w swoich programach do totalitarnych metod i praktyk działania nazizmu, faszyzmu i komunizmu, a także tych, których program lub działalność zakłada lub dopuszcza nienawiść rasową i narodowościową, stosowanie przemocy w celu zdobycia władzy lub wpływu na politykę państwa albo przewiduje utajnienie struktur lub członkostwa”.

Komunistycznej Partii Polski nie można zarzucić tych cech. Zarówno w programie, jak i statucie ani w jakichkolwiek formach działalności partii nie można doszukać się jakichkolwiek treści, które propagowałyby nienawiść rasową i narodowościową lub jakąkolwiek nienawiść. Podobnie nie można odnaleźć w statucie, programie, jak i przejawach działalności partii odwoływania się do przemocy oraz totalitarnych metod i praktyk. Partia zamierza oddziaływać i urzeczywistniać swoje cele legalnymi i pokojowymi środkami. Jeżeli w jej dokumentach i oficjalnych wypowiedziach występuje odwoływanie się do „walki” to jest to walka polegająca na urzeczywistnianiu swoich celów metodami pokojowymi i mieszczącymi się w granicach obowiązującego prawa. Partia nie głosi, ani nie wykazuje jakichkolwiek zamiarów, aby w przypadku objęcia władzy: rozstrzeliwać swoich przeciwników, tworzyć obozy koncentracyjne i gułagi, ograniczać wolność słowa i prawo zrzeszania się. Skoro Komunistyczna Partia Polski działa legalnie i zgodnie z prawem, to propagowanie idei komunizmu mieści się w ramach wolności i praw obywatelskich. Propagowanie zatem tych idei, bez odwoływania się do totalitarnych metod i praktyk, nie może zatem stanowić naruszenia prawa. Głoszenie idei komunizmu, mieści się w granicach wolności słowa i swobody wypowiedzi oraz ocen, wolności zrzeszania się, o których mowa w art.19 ust.1 i 2 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, art.9 i 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art.10 i 11 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej – aktach prawnych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, art.11,12,13,58,54 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Podkreślić należy, że partie komunistyczne posiadają swoje reprezentacje w parlamentach krajowych, a także Parlamencie Europejskim (np. Czechy, Grecja, Portugalia, Hiszpania).

Prokurator Generalny powołując się na opracowania doktryny przytacza trzy sytuacje, w których można mówić o niezgodności celów partii politycznej z Konstytucją RP: *docelowa wizja państwa propagowana przez partię polityczną narusza Konstytucję RP, nawet gdy metody jej osiągnięcia i zasady, na których się ona opiera, pozostają w pełni zgodne z normami konstytucyjnymi; docelowa wizja państwa mieści się w ramach norm konstytucyjnych, jednak sposób funkcjonowania partii wynikający z jej statutu lub programu nie opiera się na metodach demokratycznych (tak w aspekcie wewnętrznym, jak i zewnętrznym) bądź nie respektuje innych norm konstytucyjnych określających reguły postępowania w społeczeństwie określone przez wolności i prawa konstytucyjne, status ustrojowy organów; docelowa wizja państwa oraz sam sposób funkcjonowania partii pozostają zgodne z normami konstytucyjnymi, natomiast partia wyraża aprobatę (verba legis - »odwołuje się do totalitarnych metod i praktyk. Celom i działaniom KPP nie można zarzucić niezgodności z Konstytucją RP w podanych wyżej aspektach.*

Jeżeli w preambule statutu partii zawarty został zapis, że Komunistyczna Partia Polski jest partią marksistowsko – leninowską, to nie można stawiać jej członkom zarzutu naruszenia prawa poprzez głoszenie poglądów zgodnych z programem zarejestrowanej partii. Gdyby Komunistyczna Partia Polski odwoływała się w swoim programie do totalitarnych metod i praktyk, to nie zostałaby zarejestrowana przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Jeżeli obywatel Polski w zaufaniu do demokratycznego państwa prawnego, jakim zgodnie z art.2 Konstytucji RP jest Rzeczpospolita Polska wstępuje do partii komunistycznej i głosi jej program, to nie można mu z tego tytułu czynić zarzutu i pociągać do odpowiedzialności karnej.

Partia marksistowsko – leninowska jest to typ partii marksistowskiej o określonej strukturze organizacyjnej, działającej na zasadach centralizmu demokratycznego. Określenie „leninowska” wiąże się nie tyle z osobą Włodzimierza Lenina, co z faktem opracowania przez niego tego typu struktury partii. Podkreślić należy, że o zasadzie centralizmu demokratycznego można mówić także w przypadku istniejących w Polsce partii niemarksistowskich takich jak Prawo i Sprawiedliwość czy Solidarna Polska.

Autor wniosku upatruje w odwoływaniu się do dyktatury proletariatu odwoływanie się do terroru i przemocy. Jest to uproszczenie, bowiem pojęcie „dyktatury proletariatu” oznacza określoną koncepcję sprawowania władzy w okresie przejściowym, a nie dyktaturę sensu stricto. W tym miejscu zasadne jest przywołanie fragmentu opracowania Fryderyka Engelsa „Przyczynek do krytyki projektu programu socjaldemokratycznego z 1891 roku”; „Jeżeli coś nie budzi żadnych wątpliwości, to przeświadczenie, że nasza partia i klasa robotnicza mogą zdobyć panowanie jedynie w warunkach istnienia takiej formy politycznej jak republika demokratyczna. Taka republika jest nawet specyficznym kształtem dla dyktatury proletariatu, jak to pokazała już Wielka Rewolucja Francuska”.

Prokurator Generalny stwierdził: „programowe powoływanie się przez KPP w statucie na komunizm marksistowsko-leninowski jednoznacznie przesądza o rzeczywistym programie partii, sprzecznym z art. 13 Konstytucji RP”. Takie sformułowanie, uczynione bez zastrzeżeń, wskazuje, że ideologicznym inspiratorem programu i funkcjonowania KPP jest Włodzimierz Lenin i jego politologiczna wizja państwa. Tymczasem fundamentami tworzonego przez Lenina ustroju były terror i przemoc. Jak zauważyła to choćby K. Kersten, „[w] samej wizji społeczeństwa bezklasowego, w jej leninowskim kształcie, zawarte było uznanie terroru - bezpośrednio fizycznego, ale także psychicznego- jako sposobu na niszczenie wroga i burzenie starego porządku, na którego gruzach miał powstać nowy, sprawiedliwy ład. Komunizm miał nieść ze sobą radykalne przerwanie ciągłości, rewolucyjne przeobrażenie całej rzeczywistości, nie wyłączając człowieka”.

Odwoływanie się przez KPP do teoretycznego dorobku Włodzimierza Lenina czy osiągnięć socjalnych i przemian społecznych, będących następstwem rewolucji październikowej nie stanowi odwoływania się do totalitarnych metod i praktyk. Rewolucja październikowa w Rosji nastąpiła w specyficznych warunkach historycznych, co wiązało się ze stosowaniem przez aparat władzy środków przymusu, a nawet terroru. Zaznaczyć należy, że „czerwony terror” nie zaistniałby, gdyby nie było „białego terroru”. Rewolucja październikowa nie zostałaby przeprowadzona, gdyby nie cieszyła się wielomilionowym poparciem społecznym.

Na zasadzie analogii należałoby zadać pytanie, czy odwoływanie się przez Francję do dziedzictwa rewolucji francuskiej z 1789r. i ustanowienie dnia jej wybuchu – 14 lipca świętem narodowym Francji świadczy o tym, że jest to państwo totalitarne.

W tym miejscu zasadne jest przywołanie odpowiedzi przewodniczącego Komunistycznej Partii Polski na pytanie zadane przez „Notes from Poland”: Czy, jak twierdzi prokuratura, KPP "wprost nawołują do przeprowadzenia rewolucji na wzór Rewolucji Październikowej w Rosji"?
Odpowiedź: „Słowo rewolucja pojawia się w co drugiej reklamie, są informacje o rewolucyjnej metodzie, programie czy zmianie. Pisząc rewolucja mamy na myśli radykalne zmiany społeczne prowadzące do istotnej poprawy sytuacji, gdyż uważamy że obecny ustrój wielu problemów nie jest w stanie rozwiązać. Egoistyczny priorytet indywidualnego zysku jednostki czy firmy powoduje nadmierne zużywanie zasobów i stwarza sztuczne zapotrzebowanie na nowe dobra. Zmniejsza się zatrudnienie, a udział w zyskach koncentruje się w rękach coraz mniejszej grupy najbogatszych. Zdecydowanie nie jesteśmy za zbrojną rewolucją i wojną domową. Sytuacja jest zupełnie inna niż w 1917 roku. Do celu możemy dążyć środkami pokojowymi – zarówno poprzez protesty, jak i szerzenie

świadomości społecznej. Jesteśmy za demokratycznymi zmianami w prawie, uniemożliwiającymi wyzysk, poprzez uspołecznienie środków produkcji, samorząd pracowniczy, racjonalne i planowe zarządzanie zasobami materialnymi, zapewniającymi wszystkim obywatelom prawo do pracy zgodnie z ich umiejętnościami i godziwym wynagrodzeniem oraz bezpieczeństwo socjalne”.

Prokurator Generalny sugeruje jakoby sztandarem KPP była flaga Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Jest to stwierdzenie niewłaściwe ponieważ na sztandarze KPP znajduje się znak sierpa i młota i napis KPP, ale nie ma gwiazdy, która znajduje się na fladze ZSRR.

Czerwony sztandar oraz symbol sierpa i młota są symbolami używanymi przez ruch robotniczy, w tym przez partie komunistyczne mające swoich przedstawicieli w Parlamencie Europejskim (przykład Komunistyczna Partia Grecji). Historycznie symbol ten stosowany był również przez partie krytykujące totalitarne praktyki stosowane w ZSRR – na przykład Partię Robotniczą Zjednoczenia Marksistowskiego (POUM) w Hiszpanii, czy organizacje tak zwanej „nowej lewicy” w Europie Zachodniej lat 60. i 70.

Obecnie symbol sierpa i młota używany jest w różnych wersjach jako godło większości partii komunistycznych działających legalnie w państwach Unii Europejskiej. Taki symbol stanowi godło m.in. komunistycznych partii marksistowsko-leninowskich reprezentowanych w Parlamencie Europejskim: Komunistycznej Partii Grecji (KKE) i Portugalskiej Partii Komunistycznej (PCP). W tym kontekście jest oczywiste, że symbol sierpa i młota postrzegany jest w oczach opinii publicznej Unii Europejskiej jako symbol rdzenny dla społeczeństw tego kręgu kulturowego i powszechnie w nim akceptowalny, a nie jest kojarzony wyłącznie z symboliką jednego, konkretnego państwa.

Nie można twierdzić zatem, że używanie przez KPP symbolu sierpa i młota stanowi naruszenie art. 13 Konstytucji RP, poprzez odwoływanie się do totalitarnych metod i praktyk.

Przywołać należy w tym miejscu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19.07.2011r., K 11)10, w którego 1 punkcie Trybunał Konstytucyjny stwierdził: „Art. 256 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz.U. Nr 88, poz. 553, ze zm.), w części obejmującej wyrazy: "albo będące nośnikiem symboliki faszystowskiej, komunistycznej lub innej totalitarnej", jest niezgodny z art. 42 ust. 1 w związku z art. 54 ust. 1 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.”

Prokurator Generalny w obszernym fragmencie swojego wniosku stwierdza: *„Z kolei, w dokumencie zatytułowanym „Program Komunistycznej Partii Polski uchwalony na IV Zjeździe, Dąbrowa Górnicza, grudzień 2015” są głoszone tezy o konieczności dokonania komunistycznej rewolucji: „Ludzie pracy w różny sposób próbują walczyć o zmniejszenie odbieranej im części zapłaty za pracę. Jednak w ustroju kapitalistycznym większość ich zdobyczy okazuje się nietrwala. (...) Dlatego dostrzegający ten podział pracownicy muszą walczyć nie o chwilowe łagodzenie jego skutków, lecz o całkowite jego zniesienie, które równoznaczne musi być ze zmianą formacji społecznej na socjalistyczną. (...) Tylko przejęcie przez proletariát władzy politycznej i ekonomicznej umożliwi obalenie podziału klasowego, prawdziwe wyzwolenie i upodmiotowienie człowieka. Proletariát nie może jedynie przejąć burżuazyjnego aparatu państwowego, np. w drodze wyborów parlamentarnych. W ramach tego aparatu nie ma miejsca na autentyczną, powszechną demokrację. (...) Do wyeliminowania podziału klasowego niezbędne jest obalenie kapitalistycznej własności i zastąpienie jej własnością społeczną [podkreślenie własne]. Nacjonalizacja, czyli przejęcie przez państwo na własność kapitalistycznego przemysłu, handlu i zasobów naturalnych jest ważnym środkiem do tego celu. (...) Partia musi wnosić do ruchu robotniczego świadomość potrzeby dokonania rewolucyjnych przeobrażeń. (...) Do czasu uzyskania przez proletariát stopnia świadomości i organizacji umożliwiającego samodzielne*

występowanie polityczne, partia nie może wchodzić w żadne sojusze z nieproletariackimi klasami i warstwami społecznymi. (...) [Partia robotnicza - przyp. własny] Nie może względem faktycznym podporządkować strategicznego celu, jakim jest uzyskanie przez proletariat świadomości rewolucyjnej [podkr. wł.]. (...) Przy dzisiejszych uwarunkowaniach partia powinna utrzymywać charakter awangardowy, przy dbałości przede wszystkim o szeroki zakres wpływów w środowiskach robotniczych, o wnoszenie do niej klasowej i rewolucyjnej świadomości" (dowód: Program Komunistycznej Partii Polski uchwalony na IV Zjeździe, Dąbrowa Górnicza, grudzień 2015, witryna internetowa KPP, https://kom-pol.org/manifest-polskich-komunistow/#_ftn2, dostęp 20 sierpnia 2020 r.; por. także: Program Komunistycznej Partii Polski uchwalony na I Zjeździe, Dąbrowa Górnicza, grudzień 2002, na k. 10-15v akt sprawy II K 864/19). W oficjalnym programie KPP szczegółowo wskazano również plany w zakresie poszczególnych gałęzi gospodarki: przejście przez państwo na własność zakładów przemysłowych, kopalń, środków transportu publicznego i towarowego, środków łączności; nakierowanie rozwoju przemysłu na zaspokajanie potrzeb ludzi pracy, wdrożenie systemu gospodarki planowej, gwarantującego pełne zatrudnienie i najlepsze wykorzystanie zasobów; nacjonalizacja wszelkich standardów w dziedzinie techniki elektronicznej i informatyki; nacjonalizacja komputerowych systemów operacyjnych; nacjonalizacja praw autorskich i wynalazczych, które zostały przejęte przez inne niż twórcy osoby i instytucje oraz tych, które stoją na przeszkodzie pełnego wykorzystania środków technicznych; przejście przez państwo wielkich majątków ziemskich, włączając w to tereny wodne i leśne, oraz utworzenie na ich bazie przedsiębiorstw produkcyjnych; nacjonalizacja banków, instytucji finansowych i ubezpieczeniowych, państwowa kontrola nad systemem bankowym; przejście przez państwo handlu hurtowego, wielkich przedsiębiorstw handlu detalicznego; zakaz spekulacji towarowej; przejście przez państwo handlu hurtowego, wielkich przedsiębiorstw handlu detalicznego i zakaz spekulacji towarowej; kontrola państwa nad handlem zagranicznym (dowód: ibidem).

Z powyższego fragmentu oficjalnego programu KPP jednoznacznie wynika, że program partii kwestionuje demokratyczny porządek Rzeczypospolitej Polskiej i wskazuje, że cele KPP są w istocie tożsame z celami innych partii komunistycznych sprawujących totalitarną władzę w państwach komunistycznych XX w., skoro według tej partii nawet opanowanie instytucji demokratycznej Rzeczypospolitej nie zapewni proletariatowi „prawdziwej demokracji”, a jedyną drogą do osiągnięcia pożądanego stanu są przeobrażenia rewolucyjne. Mimo bowiem oficjalnej deklaracji zawartej w przedstawionym dokumencie, że „wyzwolenie się od ucisku społecznego, władzy klas posiadających” nie oznacza przejęcia władzy przemocą, „a świadomą ingerencją za pomocą środków politycznych w sferę prywatnej własności przedsiębiorstw, która stanowi podstawę podzielonego klasowo społeczeństwa” (ibidem), jest oczywiste, że program KPP przewiduje nacjonalizację i kolektywizację dokonaną pod przymusem, z użyciem przemocy, w stalinowskim stylu, który skądinąd partia pochwała (dowód: k.   akt sprawy   ). Skoro zwycięstwo w wyborach parlamentarnych nie pozwala na realizację postulatów „prawdziwej” demokracji, a fundamentem programu jest „obalenie kapitalistycznej własności”, to należy zadać pytanie o to, jakimi środkami, bez użycia przemocy, takie „przeobrażenia rewolucyjne” miałyby się dokonać. W oczywisty sposób bez zastosowania przymusu przeprowadzenie „przeobrażeń rewolucyjnych” jest niemożliwe, ponieważ w programie KPP wprost wskazano, że nacjonalizacja to przejście (a więc zabór) przez państwo na własność prywatnego przemysłu, handlu i zasobów naturalnych. Tymczasem trudno sobie wyobrazić, iż właściciele, których miałoby to dotyczyć, dobrowolnie i bez oporu oddawaliby komunistom swoje majątki. Warto przy tym zwrócić uwagę, że zgodnie ze słownikową definicją, rewolucja to „zbrojne wystąpienie dużej części społeczeństwa przeciw istniejącej władzy, mające na celu zmianę ustroju w państwie”.

Nawet z tak wybiórczo wyselekcjonowanych przez wnioskodawcę fragmentów programu KPP w żaden sposób nie wynika, aby partia ta kwestionowała demokratyczny porządek, instytucję wolnych wyborów i zamierzała przejąć władzę przemocą. **Prokurator Generalny nie zacytował fragmentu programu, zamieszczonego w rozdziale „Przejęcie władzy przez proletariat” , który brzmi; „Rewolucja proletariacka nie oznacza przejęcia władzy przemocą. Jest to świadoma ingerencja za pomocą środków politycznych w sferę prywatnej własności przedsiębiorstw, która stanowi podstawę klasowo podzielonego społeczeństwa. Jej istotą jest zasadnicza zmiana stosunków społecznych, w tym politycznego i gospodarczego ustroju państwa”.**

Tak rozumiana rewolucja może nastąpić w wyniku powszechnych wyborów, w oparciu o obowiązującą Konstytucję RP, której zmiana dokonana zostałaby w sposób demokratyczny, będąc wyrazem woli większości społeczeństwa.

Podkreślenia wymaga, że ze zdania: „Proletariat nie może jedynie przejąć burżuazyjnego aparatu państwowego, np. w drodze wyborów parlamentarnych.” w żaden sposób nie wynika logicznie, że Komunistyczna Partia Polski postuluje przejęcie władzy przemocą lub przy jej użyciu. Oznacza natomiast, że oprócz przejęcia władzy w drodze wyborów parlamentarnych, spełnione muszą zostać dodatkowe warunki dotyczące zorganizowania ruchu robotniczego i jego gotowości do sprawowania władzy w państwie, a nadto muszą zostać dokonane zmiany o charakterze ustrojowym postulowane w tym samym programie. Rozdział XII Konstytucji RP przewiduje możliwość zmiany Konstytucji i w związku z tym nie można proponowania takich zmian utożsamiać ze zbrojnym wystąpieniem przeciwko władzy. Domaganie się zmian w prawodawstwie, także w aktach prawnych rangi ustrojowej, jest prawem wszystkich partii politycznych. Komunistyczna Partia Polski, przedstawia zarys kierunków takich zmian, podkreślając wyraźnie, że zarówno treść tych zmian, jak i sposób ich przeprowadzenia muszą mieć charakter demokratyczny i służyć wciąganiu w proces rządzenia państwem jak najszerszych mas społecznych w sposób czynny. Wyraża to esencję samej demokracji, etymologia którego to pojęcia nie wywodzi z samej Konstytucji, ale z koncepcji władzy ludu.

Zarzut dotyczący tego, że wprowadzenie postulowanych przez Komunistyczną Partię Polski zmian wymagać musiałoby użycia środków przymusu, określanych również przez wnioskodawcę jako „przemoc”, w celu nadania temu pojęciu negatywnych konotacji, jest kompletnie nie trafiony, zarówno w zakresie, w jakim wnioskodawca usiłuje wywieść z niego postulowanie „totalitarnych metod i praktyk”, jak i „użycie przemocy w celu dojścia do władzy”. Przymus państwowy, a więc określenie pewnych norm prawnych oraz sankcji za jej naruszenie, jest istotą każdego ustroju państwowego, także praworządnego i demokratycznego. Wnioskodawcy doskonale o tym wiadomo, ponieważ sam stoi na czele aparatu stosującego środki przymusu, w tym bezpośredniego. Żadna z obecnie istniejących partii politycznych nie postuluje zniesienia przymusu państwowego. Przyjęcie zaś przez wnioskodawcę założenia, że Komunistyczna Partia Polski miałyby stosować inne środki przymusu niż przymus państwowy, że miałyby je stosować w celu dojścia do władzy lub też naruszać przy ich stosowaniu zasady praworządności, oparte jest na domysłach i insynuacjach, które nie mają żadnego oparcia ani w Programie Komunistycznej Partii Polski, ani w jej działalności.

Podkreślić należy, że nacjonalizacja określonych sektorów gospodarki miała miejsce nie tylko w krajach realnego socjalizmu, ale także w krajach kapitalistycznych, w tym będących aktualnie lub poprzednio członkami Unii Europejskiej(przykłady: w Wielkiej Brytanii po II wojnie światowej: Bank of England, British Steel, British Coal, British Gas, British Rail, British Telecom, UK Electricity Supply Industry, British Leyland, Railtrack ; nacjonalizacja we Francji w 1982 części przemysłu

(Thomson, Saint-Gobain-Pont-à-Mousson, Rhône-Poulenc, Pechiney-Ugine-Kihlmann, Sacilor, Usinor) i sektora finansów (Paribas, Suez, CIC, Crédit du Nord, Crédit Commercial de France, Banque Rotschild, Banque Worms, Banque La Hénin itd.); Holding prasowy Rumasa w Hiszpanii w 1983 r.; wywłaszczenie części kościelnych gruntów rolnych w Grecji w 1987 r.).

Także art.21 ust.2 Konstytucji RP stanowi, że wywłaszczenie jest dopuszczalne jedynie wówczas, gdy jest dokonywane na cele publiczne i za słusznym odszkodowaniem.

Wnioskodawca przytacza zawężającą definicję pojęcia rewolucja. Wikipedia wolna encyklopedia w haśle rewolucja: zawiera definicję: „**Rewolucja** (z wczesnośredniowiecznej łaciny *revolutio* – przewrót) – znacząca zmiana, która zazwyczaj zachodzi w stosunkowo krótkim okresie.

W dalszej części hasła stwierdzono: „Różnie definiowane rewolucje wybuchały w całej historii ludzkości. Różnią się one w zależności od liczby rewolucjonistów (uczestników), środków przez nich stosowanych, czasu trwania, ideologii motywacyjnej i różnych innych aspektów. Rewolucja może być spowodowana zmianą społeczno-polityczną zachodzącą w społeczno-politycznych instytucjach lub znaczną zmianą kulturową i ekonomiczną”.

Debaty naukowe o tym, co jest uważane za rewolucję a co nie, skupiają się na kilku kwestiach. Wczesne badania rewolucji w szczególności analizowały wydarzenia w historii Europy z psychologicznego punktu widzenia. Wkrótce pojawiły się jednak nowe teorie, które wyjaśniały wydarzenia dotyczące całego świata i opierały się na innych naukach społecznych takich jak: socjologia i politologia. Kilka pokoleń naukowców stworzyło wiele konkurencyjnych teorii rewolucji stopniowo zwiększając naszą wiedzę na temat tego złożonego zjawiska.

Powyższe hasło omawia różnego rodzaju rewolucje: rewolucje polityczne i socjoekonomiczne, rewolucje kulturowe, intelektualne, filozoficzne, technologiczne.

Przykładowo wymieniono niektóre typy rewolucji politycznych i socjoekonomicznych:

Wielkie rewolucje – rewolucje, poprzez które dokonywane są zmiany zarówno w strukturach ekonomicznych, społecznych, jak i instytucjach politycznych; np. rewolucja francuska (1789) lub rewolucja rosyjska (1917) oraz islamska rewolucja w Iranie.

- Rewolucje polityczne – rewolucje, które zmieniają jedynie instytucje państwowe
- Rewolucje społeczne – rewolucje zapoczątkowane przez lokalne rewolty klas niższych
- Rewolucje elit lub rewolucje klas wyższych (ang. revolutions from above) – radykalne reformy przeprowadzone przez elity kontrolujące bezpośrednio mobilizacją mas
- Proletariackie lub komunistyczne rewolucje – rewolucje natchnione ideologią marksistowską, której głównym celem jest zastąpienie kapitalizmu komunizmem
- Niepomyślne (ang. failed) lub bezowocne rewolucje (ang. abortive) – rewolucje, które nie doprowadziły do zdobycia władzy po chwilowym zwycięstwie lub wielkiej mobilizacji
- Bezkrwawe „rewolucje” (często nazywane kolorowymi „rewolucjami” w okresie po zimnej wojnie) – stosunkowo nowe zjawisko, w którym przy niskim stopniu przemocy następuje „rewolucyjna” zmiana polityczna, ograniczająca się zazwyczaj do wymiany rywalizujących grup w ramach tzw. klasy politycznej.

Powyższy podział nie jest wyczerpujący, a poszczególne zjawiska rewolucyjne mogą łączyć w sobie kilka z wyżej wymienionych elementów. Rewolucje proletariackie mogą przebiegać w sposób pokojowy bez stosowania przemocy.

Zarzut wnioskodawcy, że program KPP narusza art. 20, art. 21 ust. 1 i 2, art. 23, art. 32 ust. 1 i 2, art. 46 oraz art. 64 ust. 1, 2 i 3 Konstytucji RP jest nieuzasadniony. **Partia opowiada się przeciw dyskryminacji obywatela z jakiegokolwiek powodu i twierdzi, że wszyscy są równi**

wobec prawa opowiada się za rodzinnymi gospodarstwami rolnymi, których członkowie żyją z własnej pracy, nie zmierza do likwidacji własności prywatnej. Zmiany własnościowe w sferze środków produkcji uznaje za dopuszczalne jedynie w interesie ogólnospołecznym przy zachowaniu mechanizmów demokratycznych. Jako jeden ze sposobów zmian własnościowych w sferze prywatnych przedsiębiorstw prywatnych, partia uznaje zwiększenie wpływu pracowników na ich zarządzanie i udział w zyskach.

Należy zaznaczyć, że własność społeczna jest jedną z form własności dopuszczalnych w obecnym systemie polityczno-ekonomicznym, a nawet promowanym i rozwijającym się w niektórych państwach Europy Zachodniej (np. hiszpański Mondragon). Promowanie społecznej własności środków produkcji i zarządzania ekonomią jest istotną częścią debaty o polityce społecznej i ekonomicznej. Zajmuje się tym między innymi grupa znanych ekonomistów propagujących tak zwaną „ekonomię uczestniczącą”(Parecon).

Podkreślić należy, że art. 20 Konstytucji RP stanowi, że społeczna gospodarka rynkowa oparta na wolności działalności gospodarczej, własności prywatnej oraz solidarności, dialogu i współpracy partnerów społecznych stanowi podstawę ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej. Komunistyczna Partia Polski uważa, że w pojęciu tak rozumianej „własności prywatnej” mieści się własność grupowa polegająca na tworzeniu zrzeseń przez producentów dóbr materialnych (spółdzielnie, korporacje pracownicze), jak i własność indywidualnych wytwórców dóbr materialnych. Tak rozumiana własność prywatna tworzy dopiero podstawy „społecznej gospodarki rynkowej”.

W tym miejscu zasadne jest przytoczenie fragmentu Manifestu Komunistycznego: *„Gdy w przebiegu rozwoju znikną różnice klasowe i cała produkcja zostanie skupiona w rękach zrzeszonych jednostek, władza publiczna utraci swój charakter polityczny. Władza polityczna we właściwym znaczeniu jest zorganizowaną przemocą jednej klasy w celu uciskania innej. Gdy w walce z burżuazją proletariąt siłą rzeczy jednoczy się w klasę, poprzez rewolucję staje się klasą panującą i jako klasa panująca znosi przemocą dawne stosunki produkcji, to wraz z tymi stosunkami produkcji znosi warunki istnienia przeciwieństw klasowych, znosi w ogóle klasy i tym samym swoje własne panowanie jako klasy. Miejsce dawnego społeczeństwa burżuazyjnego z jego klasami i przeciwieństwami klasowymi zajmuje zrzeszenie, w którym swobodny rozwój każdego jest warunkiem swobodnego rozwoju wszystkich”.*

Przemoc o której mowa w Manifestie Komunistycznym może znajdować swoje odzwierciedlenie w demokratycznych procedurach, będących wynikiem woli większości społeczeństwa, które przebiegają w sposób pokojowy. Tak rozumiana „Przemoc” jest wyrazem demokracji, a nie stanowi rozwiązania siłowego. Demokracja w jakimś sensie też może być określona jako forma przemocy, ponieważ zakłada ona podporządkowanie się mniejszości rozwiązaniom akceptowanym Przez większość.

Prokurator Generalny stwierdza: *„W szczególności uderzające jest wyniesienie tzw. klasy robotniczej (pracowników fizycznych) ponad wszystkich innych członków społeczeństwa oraz podporządkowanie całego mechanizmu funkcjonowania państwa tej jednej kategorii obywateli, a więc w istocie wskazanie jako celu partii tzw. „dyktatury proletariatu”.*

Jak wskazano wyżej, partia rozumie dyktaturę proletariatu jako formę republiki demokratycznej. Proletariat jako klasa pracowników najemnych, stanowiąca największą grupę społeczną, w sposób demokratyczny (na zasadzie większościowej) może mieć wpływ na przemiany społeczno – ustrojowe.

W tym miejscu zasadne jest przywołanie fragmentu „ Manifestu Komunistycznego „ : **‘... pierwszym krokiem rewolucji robotniczej jest wydzwignięcie proletariatu do stanowiska klasy panującej, wywalczenie demokracji.’**

Prokurator Generalny twierdzi, że *sami członkowie władz partii nie traktują poważnie wyrzeczenia się przemocy w oficjalnym programie partii, uważając je jedynie za wybieg mający umożliwić partii funkcjonowanie w ramach demokratycznego porządku Rzeczypospolitej Polskiej. W treści tego dokumentu odróżnia się rzeczywisty program partii od „programu minimum”, który jest „zbiorem postulatów, których spełnienia można się domagać już dziś” (dowód: Program Komunistycznej Partii Polski uchwalony na IV Zjeździe, Dąbrowa Górnicza, grudzień 2015, op. cit.). Jak wynika z tego zdania, rzeczywisty program partii stanowi pewną ukrytą treść, możliwą do ujawnienia i zrealizowania dopiero w określonych warunkach społecznych, czyli - jak wynika z publikacji KPP - dopiero po osiągnięciu przez proletariát świadomości i gotowości rewolucyjnej, podczas gdy chwilowo należy realizować ów zapisany program minimum. Nie ma wątpliwości, iż celem KPP jest wprowadzenie w Polsce ustroju komunistycznego w znaczeniu totalitarnym”.*

Jest to twierdzenie gołosłowne niczym nie udowodnione, oparte na publicystycznej tezie. Program KPP został skonstruowany w ten sposób, iż większa jego część poświęcona jest analizie obecnej sytuacji politycznej i prezentacji strategicznych celów programowych, które formułowane są jawnie i otwarcie, natomiast jego krótsza część poświęcona jest bieżącym celom, zalecanym do zrealizowania w bliższej perspektywie czasowej. Mówi o tym rozdział III. **Zadania partii robotniczej. 2. Program minimum – o jedność w walce o prawa pracy i prawa socjalne (vide — Program Komunistycznej Partii Polski uchwalony na IV Zjeździe, Dąbrowa Górnicza, grudzień 2015).** Nie jest więc prawdą, że „W treści tego dokumentu odróżnia się rzeczywisty program partii od programu minimum”. Obie części stanowią w pełni jawny, rzeczywisty program partii, dostępny dla każdego zainteresowanego na stronie internetowej partii (<https://kom-pol.org/program/>, dostęp 14.12.2020 r.).

Należy zaznaczyć, że wiele ugrupowań politycznych dzieli swoje cele na krótkoterminowe oraz długoterminowe. Jednym z celów długoterminowych Zjednoczonej Prawicy było na przykład doprowadzenie do zmiany konstytucji, czego warunkiem było zdobycie tzw. „większości konstytucyjnej” w parlamencie.

Zarzut Prokuratora Generalnego jakoby *„deklaracja o wyrzeczeniu się przemocy, zawarta w oficjalnym programie partii, jest jedynie nieszczerym sformułowaniem, mającym na celu umożliwienie KPP funkcjonowanie w ramach porządku prawnego Rzeczypospolitej” (s. 76) jest jedynie jego domniemaniem w kwestii szczerości intencji KPP, nie znajdującym odzwierciedlenia w programie partii.* A decyzji o charakterze prawnym nie można opierać na oderwanych od faktów domysłach dotyczących szczerości bądź nieszczerości intencji podmiotu prawnego.

Nie odpowiadają stanowi faktycznemu domniemania Prokuratora Generalnego jakoby *„wbrew niektórym oficjalnym deklaracjom przedstawicieli partii i oficjalnego programu partii, nie może być wątpliwości, iż rzeczywistym celem działania KPP jest wprowadzenie w Rzeczypospolitej Polskiej systemu politycznego analogicznego do systemu politycznego porewolucyjnej Rosji Sowieckiej” (s. 83).* Takie zarzuty nie znajdują uzasadnienia w programie partii i są jedynie wyrazem domysłów Prokuratora Generalnego, snutych – jak sam zaznacza - *„wbrew niektórym oficjalnym deklaracjom przedstawicieli partii i oficjalnego programu partii”.* Podobnie całkowicie niepoparty faktami i bezpodstawny jest zarzut jakoby *„Program KPP, demonstrowany również w jej publikacjach, odwołuje się wprost do sprawdzonych w XX wieku totalitarnych metod i praktyk działaniami komunizmu” (s. 83).*

Jak wynika z art.82 ust.1 i 2 Ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ciężar udowodnienia niezgodności z Konstytucją działalności partii politycznej

spoczywa na wnioskodawcy, a wątpliwości których nie można wyjaśnić, rozstrzyga się na korzyść partii politycznej.

Z treści wypowiedzi B. K., na którą powołuje się wnioskodawca: „*Nasza strategia jest inna od zorientowanej na wybory strategii partii kapitalistycznych, ponieważ różne są nasze cele. Powinniśmy brać udział w walkach społecznych i strajkach. Czasami zwycięstwo w nich jest ważniejsze niż sukces wyborczy*” (dowód: B. K., „Referat wygłoszony w imieniu Komunistycznej Partii Polski przez Wiceprzewodniczącą KKW KPP, Brzask 2012, nr 10-11, s. 7, na k. akt sprawy”), nie można wyciągnąć wniosku, że partia zamierza stosować totalitarne metody.

Z powyższej wypowiedzi nie wynika fakt negacji wyborów parlamentarnych. Przywołany we wniosku prokuratora generalnego cytat pochodzi z wystąpienia wygłoszonego na konferencji międzynarodowej w listopadzie 2012 roku poświęconej współczesnej tożsamości ruchu komunistycznego. Wystąpienie przedstawicielki KPP odnosiło się do kryzysu gospodarczego i dotyczyło głównie jego społeczno - gospodarczych skutków. W tym kontekście należy rozpatrywać stwierdzenie, że udział w strajkach i innych protestach oraz walka o rozwiązanie problemów społecznych są ważniejsze niż udział w wyborach. We wspomnianym wystąpieniu autorka powołuje się na przykład Międzynarodowego Dnia Działania, organizowanego przez Światową Federację Związków Zawodowych, zrzeszającą ponad 100 milionów związkowców z całego świata, w tym Polski. W 2012 r. ta międzynarodowa akcja odbywała się pod hasłem zapewnienia wszystkim dostępu do: żywności, wody, lekarstw, książek (oświaty) oraz mieszkań. Udział w walkach społecznych nie oznacza więc stosowania przemocy, a jedynie udział w takich formach nacisku jak strajki, protesty społeczne czy demonstracje uliczne. Są to działania dopuszczalne w państwach demokratycznych, a przez część specjalistów od kwestii społecznych uznawane wręcz za wyraz dojrzałości i świadomości obywateli.

Prokurator Generalny w niewłaściwy sposób wyciągnął wnioski z wypowiedzi K. O. zawartej w Liście otwartym z okazji 10 – lecia KPP. Wyrzeczenie się totalitarnych metod i praktyk nie stoi w sprzeczności z rewolucyjnym charakterem partii. Jak dowiedziono we wcześniejszej części odpowiedzi rewolucyjny charakter ugrupowania może być różnorodnie definiowany, a rewolucja nie musi łączyć się ze stosowaniem totalitarnych metod.

Podobnie wypowiedź A. J. została niewłaściwie odczytana. Z jej treści wynika, że zwycięstwo socjalizmu rozszerzy perspektywę funkcjonowania partii, które opowiadają się za inną niż socjalistyczną wizją ustrojową.

Z wypowiedzi P. B.; zawartej w artykule: „Pytania o przyszłość” nie wynika w sposób wyraźny, i jednoznaczny, że kreśli on wizję państwa totalitarnego. Podkreślić należy, że P. B. został wykluczony z KPP za wypowiedzi publiczne, które godziły w linię programową KPP i były niezgodne ze standardami demokratycznymi. Pisane przez niego teksty miały charakter jedynie publicystyczny i nie mogą być traktowane na równi z dokumentami programowymi partii czy oficjalnymi wypowiedziami przedstawicieli jej statutowych organów.

Autorzy piszący do „Brzasku” często zamieszczali w swoich publikacjach treści, które były niezgodne z linią programową redakcji tego pisma, o czym czytelnicy byli informowani na ostatniej stronie pisma: „Publikowane artykuły wyrażają opinie ich autorów i nie zawsze są zgodne z poglądami redakcji”.

Odwoływanie się przez członków partii do poprzednio istniejących partii komunistycznych w Polsce i publikowanie dokumentów historycznych związanych z ich działalnością (przedwojenna KPP, PPR, PZPR), nie oznacza, że partia w sposób bezkrytyczny odnosiła się do ich działalności. Traktowanie publikowania materiałów historycznych jako promowania totalitaryzmu godziłoby między innymi w swobodę badań historycznych. **Przywołane przez Prokuratora Generalnego materiały historyczne nie miały nic wspólnego z działalnością współczesnej KPP.**

Bezpodstawny jest zarzut gloryfikowania przez KPP stalinizmu. W publikacjach historycznych w „Brzasku” podkreślano osiągnięcia ustroju socjalistycznego w przeszłości. Nie wiązało to się jednak z aprobatą metod i praktyk totalitarnych, jakie miały wówczas miejsce.

Odwoływanie się do „teoretycznego dorobku„ Józefa Stalina nie jest równoznaczne z aprobatą dla jego osoby. Podobnie zresztą zamieszczenie na stronie internetowej artykułów autorstwa Józefa Stalina, mających w dużej mierze charakter historyczny („O podstawach leninizmu „ „ Socjalizm XX wieku „) nie świadczy o aprobacie dla osoby ich autora.

Materiały te są dostępne również na forach i stronach historycznych, czy przywoływane w różnorodnych publikacjach naukowych. Należy przy tym podkreślić stanowisko wyrażane w doktrynie polskiego prawa konstytucyjnego, iż Konstytucja nie zabrania odwoływania się w założeniach programowych partii do samego komunizmu czy jego twórców (M.Zubik (red.) W. Sołkiewicz (w:) L. Garlicki (red.) „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz”, Tom I, wyd. II, teza 16 do art. 13 Konstytucji). Również zamieszczenie wywiadów z Groverem Furrem, świadczy jedynie o przedstawieniu pewnego stanowiska.

Jako przykład można wskazać, że w kalendarzu ściennym „Vademekum rodzinne 2019” , w którym na kartkach dotyczących poszczególnych dni roku, zamieszczono cytaty z wypowiedzi znanych postaci ze świata nauki, kultury. polityki na kartce, dotyczącej daty 1 stycznia zamieszczono cytata: „Jeżeli dyplomata chce za wszelką ceną utrzymać pakt pokojowy to znaczy, że przy granicach już czekają dywizje krążowników i czołgów„ - Józef Stalin.

Czy zamieszczenie cytatu wypowiedzi dyktatora świadczy o propagowaniu systemu totalitarnego? Podobnie czy stwierdzenie, że Adolf Hitler poprzez prowadzenie polityki militarystycznej i nakłady zbrojeniowe rozwiązał problem bezrobocia w Niemczech świadczy o aprobacie dla tej postaci?

W tym miejscu zasadne jest przytoczenie fragmentów wywiadów udzielonych przez przewodniczącego KPP K. S. :

„PRL-u nie można oceniać w czarno-białych kategoriach. Była to próba wprowadzenia socjalizmu, komunizmu w Polsce nigdy nie osiągnięto. Ludzie pracy zyskali spore zdobycze. Odbudowano kraj ze zniszczeń wojennych, zrekonstruowano na przykład warszawskie zabytki, wprowadzono reformę rolną oraz reformę edukacji, bezpłatną służbę zdrowia, zlikwidowano analfabetyzm i bezrobocie. Okres PRL-u to również czas industrializacji kraju. Powstały wielkie i nowoczesne zakłady przemysłowe – huty, stocznie, fabryki samochodów. Było to miarą awansu cywilizacyjnego następującego z bardzo niskiego punktu startowego – od biednego, głównie chłopskiego społeczeństwa, które przetrwało wyniszczającą wojnę. Nie wstydzimy się, że jesteśmy komunistami – wywiad udzielony dla Onetu w dniu 17 stycznia 2020).

Na pytanie dla Notes from Poland: Jak KPP zapatruje się na historyczne osiągnięcia dowódców takich jak Józef Stalin czy Feliks Dzierżyński, którzy zdaniem prokuratury to "zbrodniarze"? , K. S. udzielił następującej odpowiedzi:

„Dla KPP najważniejsze są bieżące problemy, a nie historyczne rozważania. Z historii wyciągamy wnioski i odrzucamy to co się nie udało. Dzierżyński działał w warunkach chaosu oraz bezprawia po klęsce wojennej, burżuazyjnej reakcji, okrutnych działań zbrojnych sił rewolucji i kontrrewolucji. Dla umożliwienia normalizacji stosował środki adekwatne do sytuacji i można było rozpocząć

mozolny proces odnowy gospodarczej w warunkach zupełnie dotychczas niepraktykowanych. Zmarł zanim go zakończono.

Stalin wprowadził dyktaturę i kult jednostki, swoje faktyczne jedyńwładztwo i pozbył się oponentów jego władzy. Represje, obozy pracy, prześladowania opozycjonistów uważamy za niegodne z ideami komunizmu. Z drugiej strony zdołał skupić naród w momencie niemieckiej agresji i doprowadzić do zwycięstwa. Był też odpowiedzialny za zmiany i osłabienie armii, które były przyczyną pogromu Armii Czerwonej na początku wojny. Dla Polski wbrew zachodnim aliantom przyłączył ziemie zachodnie, bardziej rozwinięte i uprzemysłowione, niż obszary wschodnie przyłączone do ZSRR. Wszystko to są jednak przede wszystkim rozważania dla historyków, a nie działające w roku 2020 partii. Obecne realia są zupełnie inne”.

Prokurator Generalny podniósł co następuje: *„Charakterystyczne jest przy tym nawoływanie przez KPP do rewolucji „takiej jak październikowa”: „Nadchodzi kolejna rocznica Wielkiej Rewolucji Październikowej. Tymczasem dziś jak nigdy dotąd ponownie potrzebna jest taka rewolucja. (...) Potrzebna jest partia mówiąca ludziom, jak walczyć, organizująca ich sprzeciw wobec kapitału” (dowód: Redakcja, Rewolucja potrzebna od zaraz. Brzask 2013, nr 10, s. 1, na k. 158 akt sprawy II K 864/19)’.*

Odwoływanie się w tym fragmencie do potrzeby rewolucji, nie oznacza, że chodzi tu o powstanie zbrojne, czy stosowanie przemocy. Walka i sprzeciw wobec kapitału może bowiem mieć formę pokojową. Należy zaznaczyć, że przywoływany artykuł ma charakter rocznicowy, a wiele jego sformułowań ma charakter stylistyczny typowy dla licznych publikacji partyjnych, w tym ugrupowań niezwiązanych z komunizmem (na przykład przywoływanie sformułowań takich jak „rewolucja moralna”).

Wysuwanie przez wnioskodawcę tezy, że jeżeli przewodniczący KPP wypowiedział się w formie bezosobowej; „zbrodnie i wypaczenia stalinizmu już potępiono”, to w rzeczywistości nie potępia on stalinizmu i go aprobuje stanowi błąd logiczny. Krzysztof Szwej stwierdził jedynie fakt. Zbrodnie okresu stalinizmu były analizowane i potępiane przez historyków i wiele organizacji komunistycznych po XX Zjeździe KPZR.

Wnioskodawca stwierdził, że K S. od samego początku był redaktorem „Brzasku”, podczas gdy został nim w roku 2006. „Brzask” ukazał się po raz pierwszy w styczniu 1991 roku jako biuletyn wewnętrzny. Został zarejestrowany jako miesięcznik w lipcu 1992 roku, a więc przed powstaniem Komunistycznej Partii Polski.

Publikowanie historycznych dokumentów, a także link do strony na której m. in. znajdują się opracowania osób stosujących praktyki totalitarne, nie stanowi naruszenia przez partię art.13 Konstytucji RP, ponieważ nie są one odzwierciedleniem linii programowej partii. Przejawów totalitaryzmu w działaniu partii nie można upatrywać także w tym, że na łamach partyjnych środków przekazu zamieszczana była korespondencja kierowana do ambasad Kuby czy Korei Północnej i działających w tych krajach partii komunistycznych, skoro Rzeczpospolita Polska utrzymuje z tymi krajami stosunki dyplomatyczne i nawiązuje współpracę w różnych dziedzinach. Jako przykład takiej współpracy należy wskazać Umowę między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej o współpracy w dziedzinie nauki, edukacji i kultury, podpisaną w Pjongjangu dnia 17 czerwca 2015 r., której tekst został ogłoszony w Monitorze Polskim z dnia 16.12.2015r. pod poz. 1262. **Jako przejawów propagowania totalitarnych metod i praktyk, nie można traktować zamieszczania na łamach partyjnej prasy skanów czy przedruków, źródłowych tekstów i artykułów, pochodzących sprzed kilkudziesięciu lat.**

Bezpodstawne jest twierdzenie wnioskodawcy, że docelowa wizja państwa, jaką ma KPP narusza Konstytucję RP. Wbrew twierdzeniu Prokuratora Generalnego, w programie partii nie ma mowy o zamiarze wprowadzenia zakazu działalności partii politycznych, które nie głoszą programów socjalistycznych. Powyższy wniosek Prokurator Generalny wyciągnął z niewłaściwej interpretacji wypowiedzi A. J. . Wypowiedź ta miała charakter publicystyczny i była jego indywidualnym stanowiskiem, a nie stanowiła stanowiska partii jako takiej, co w niniejszej sprawie nie ma większego znaczenia.

Wnioskodawca twierdzi, że nacjonalizacja, o jakiej mowa w programie KPP odbyłaby się bez odszkodowań.

W dokumentach partyjnych nie jest poruszana kwestia odszkodowań dla właścicieli znacjonalizowanych przedsiębiorstw. Podkreślić należy jednak, że Ustawa z 3.01.1946r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej przewidywała takie odszkodowania. Wnioskodawca podnosi w dalszej kolejności, że docelowa wizja państwa ma być osiągnięta niedemokratycznymi metodami, ponieważ program partii nie przewiduje, aby partia stosowała takie metody w celu realizacji docelowej wizji państwa. Jest to tworzenie nie mające odzwierciedlenia w dokumentach KPP.

Spółeczeństwo polskie może w sposób demokratyczny opowiedzieć się za innym ustrojem społeczno – ekonomicznym i politycznym. Wymaga to jednak czasu i dojrzałości społecznej. Wszelkie radykalne zmiany wymagają przyzwolenia społecznego.

Prokurator Generalny odnosi się w dalszej części swojego wniosku, do procesu karnego, w którym redaktorzy „Brzasku” i strony internetowej oskarżeni byli o przestępstwo z art.256 kk, sygn. akt . Postępowanie w stosunku do sprawców zostało umorzone warunkowo. Jeżeli Sąd Rejonowy w D wyrokiem z dnia .03.2020r. umarzając warunkowo postępowanie karne uznał, że publikowanie na łamach „Brzasku” i na stronie internetowej niektórych wypowiedzi i dokumentów stanowiło czyn zabroniony, polegający na propagowaniu ustroju totalitarnego, to nie świadczy to o niezgodności celów partii zawartych w statucie, programie i działalności partii z art.13 Konstytucji RP, ponieważ partia nie odwołuje się w tych dokumentach do totalitarnych metod i praktyk, ani nie stosuje ich w działaniu. Wprawdzie postępowanie w sprawie sygn. zostało warunkowo umorzone i jest prawomocne, to oskarżeni rozważają możliwość skorzystania z nadzwyczajnych środków odwoławczych przewidzianych prawem krajowym i międzynarodowym.

Bezpodstawne jest twierdzenie, że KPP ignoruje demokratyczne wybory. Nie wystawianie przez partię własnych list wyborczych, jest wynikiem słabości jej struktur.

Należy zaznaczyć, że żaden przepis Konstytucji, ustawy o partiach politycznych czy Kodeksu wyborczego nie nakłada na partie polityczne obowiązku brania aktywnego udziału w wyborach. Prawo wyborcze, zarówno czynne, jak i bierne, jest prawem, a nie obowiązkiem. A samo prawo wyborcze może być realizowane w rozmaity sposób, do bojkotu wyborów (głosowania nogami) włącznie. W Polsce zarejestrowanych jest obecnie ponad 80 aktywnych partii politycznych. Tylko zdecydowana mniejszość z nich wystawia swoich kandydatów w wyborach. Udział w wyborach nie jest warunkiem istnienia partii politycznej.

To, że KPP w 2015r. zajęła stanowisko w sprawie bojkotu wyborów, nie jest dowodem na kwestionowanie instytucji demokratycznych wyborów. Członkowie KPP, chociaż nieliczni kandydowali w wyborach np. w parlamentarnych 2006 wspólnie z Polską Partią Pracy z jej list wyborczych i prawie wszystkich samorządowych z list innych ugrupowań, a partia udziela

poparcia innym kandydującym (przykład w pierwszej turze wyborów prezydenckich w 2020r. udzieliła poparcia Waldemarowi Witkowskiemu). KPP przedstawiła własne propozycje zmian w ordynacji wyborczej, które dotyczyły możliwości oddania ważnego głosu, bez dokonania wyboru kandydata i likwidacji 5% progu zaporowego. (*Brzask 09-2011 zał.*). Dokument „Manifest Polskich Komunistów”, do którego odnosi się wnioskodawca, zamieszczony na stronie internetowej KPP nie jest oficjalnym dokumentem partii, lecz samorzutną deklaracją osób, deklarujących się komunistami (w tym członków KPP). Nie można doszukać się w tym dokumencie treści niezgodnych z Konstytucją RP i wzywających do stosowania przemocy w celu przejęcia władzy.

Publikowanie i wskazywanie dostępu do oryginalnych materiałów historycznych nie może być uważane za akceptację ich treści i proponowanie realizacji ich propozycji w praktyce. Nie istnieje też prawny ani zwyczajowy obowiązek komentowania zamieszczanych materiałów historycznych.

Proponowane w demokratycznej dyskusji propozycje uważne za totalitarne przez wnioskodawcę w dyskusji toczony na łamach Brzasku, nie zostały przez większość przyjęte i nie znalazły się w uchwalanych przez partię programach i stanowiskach.

Prezentowanie oficjalnych materiałów ambasad krajów z którymi Polska utrzymuje pełne stosunki dyplomatyczne nie może być uważane za propagowanie ich ideologii.

Wnioskodawca w pkt. 2 wnosi o badanie przez Trybunał Konstytucyjny działalności Komunistycznej Partii Polski i o orzeczenie jej niezgodności z Konstytucją RP, w zakresie nie tylko „prezentowaniu założenia stosowania przemocy w celu zdobycia władzy i wpływu na politykę państwa”, ale również jako rzekomo „przejawiającej się odwoływaniu się w programowych publikacjach, wypowiedziach i innego rodzaju formach aktywności politycznej do totalitarnych metod i praktyk działania komunizmu”. Niezależnie od tego, że w działalności Komunistycznej Partii Polski brak takich przejawów, należy zważyć co następuje:

Art. 13 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do działalności partii politycznych zakazuje istnienia i działania takich, których działalność zakłada lub dopuszcza nienawiść rasową i narodowościową, stosowanie przemocy w celu zdobycia władzy lub wpływu na politykę państwa albo przewiduje utajnienie struktur lub członkostwa. W zakresie zaś odwoływania się do „totalitarnych praktyk” obejmuje zakaz takich, które czynią to w swoich programach. Nawet szerokie ujęcie pojęcia „program partii” nie obejmuje każdego przejawu działania. Ustrojodawca wyraźnie rozdziela i odróżnia te pojęcia. Stąd też badanie odwoływania się do „totalitarnych metod i praktyk” w Programie Komunistycznej Partii Polski, skonsumowane już przez pkt. 1 wniosku, nie powinno podlegać kognicji Trybunału i zasadne jest umorzenie postępowania w tym zakresie. Jeżeli zaś Trybunał uzna za zasadne badanie innych dokumentów niż sam Program, winien rozważyć ich programowy charakter w oparciu o hierarchię tychże dokumentów, ze szczególnym uwzględnieniem stanowisk kolejnych Zjazdów Komunistycznej Partii Polski, ewentualnie również stanowisk jej organów, nie zaś każdej publikacji, czy dowolnie wybranych innych przejawów działalności

Odnosząc się do wniosku o wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy STK Wojciecha SYCHA, podnieść należy w pierwszej kolejności, iż w latach 2013-2017 był on członkiem Komisji Kodyfikacji Prawa Karnego działającej przy Ministrze Sprawiedliwości (<https://www.gov.pl/attachment/aa916df3-96d0-4bd3-a957-443329f62d9c> dostęp: 17 grudnia 2020 r.), zaś od 2015 r. urząd ten piastowany jest przez Wnioskodawcę. Ponadto w związku z ponownym podporządkowaniem prokuratury administracji rządowej i połączeniem urzędów ministra sprawiedliwości oraz prokuratora generalnego od dnia 4 marca r., obecnie urzędujący

Minister Sprawiedliwości pełni równocześnie funkcję Prokuratora Generalnego. Z tego względu nie powinno ulegać wątpliwości, że sędzia ten w latach 2015-2017 był doradcą osoby uczestnika postępowania, co wypełnia hipotezę normy wynikającej art. 39 ust. 1 pkt 4 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Ponadto zważyć należy, że STK Wojciech SYCH odbywał aplikację prokuratorską w latach 1987 – 1990, a więc w czasie kiedy Przewodniczącym Rady Państwa, a następnie Prezydentem Rzeczypospolitej Polski był Wojciech JARUZELSKI – osoba dwukrotnie wymieniana przez Autora we wniosku jako godna szczególnego potępienia (wyłączenie na stronach 50 i 51 wniosku). Powyższe przemawia za istnieniem innych okoliczności mogących wywołać wątpliwości co do bezstronności tego Sędziego.

Co do osoby STK Leona KIERESA mieć należy na względzie fakt, iż w latach 1980-2000 był on ważnym działaczem i ekspertem NSZZ „Solidarność” (<https://ipn.gov.pl/pl/o-ipn/zyciorysy/35787,Prof-Leon-Kieres.html> dostęp: 17 grudnia 2020 r.), tj. organizacji opozycyjnej do Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, do której to odwoływanie się obecnej Komunistycznej Partii Polski jest w ocenie Wnioskodawcy w najwyższym stopniu naganne. Ponadto Sędzia ten był w latach 2000-2005 Prezesem Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (<https://trybunal.gov.pl/o-trybunale/sedziowie-trybunalu-konstytucyjnego/art/2231-leon-kieres/> dostęp: 17 grudnia 2020 r.). Instytucja ta zaś została po 1990 r. ukształtowana jako organ państwowy utrwalający na gruncie ideologicznym ustrój społeczno-polityczny kontestowany przez obecną KPP. W stosunku to tego Sędziego istnieją zatem inne okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do jego bezstronności, o których mowa w art. 39 ust. 2 pkt 2 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Okolicznościami uzasadniającymi wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy STK Mariusza MUSZYŃSKIEGO są fakt, iż do 2008 r. był on pełnomocnikiem minister Anny FOTYGI (<https://wiadomosci.wp.pl/kogo-wystawia-pis-6034076986466945g/3> dostęp: 17 grudnia 2020r.), która to sprawowała urząd Ministra Spraw Zagranicznych w czasie kiedy urząd Ministra Sprawiedliwości sprawował Wnioskodawca oraz okoliczność wyboru jego kandydatury na sędziego Trybunału w czasie kiedy to stanowisko było obsadzone przez Andrzeja JAKUBECKIEGO, a co za tym idzie stwarzająca wątpliwość co do możliwości orzekania przez tego Sędziego.

Okolicznością uzasadniającą wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy STK Justyna PISKORSKIEGO jest okoliczność wyboru jego kandydatury na sędziego Trybunału w czasie kiedy to stanowisko było obsadzone przez Krzysztofa ŚLEBZAKA, a co za tym idzie stwarzająca wątpliwość co do możliwości orzekania przez tego Sędziego.

Okolicznością uzasadniającą wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy STK Piotra PSZCZÓŁKOWSKIEGO jest okoliczność wyboru jego kandydatury na sędziego Trybunału w czasie kiedy to stanowisko było obsadzone przez Bronisława SITKA, a co za tym idzie stwarzająca wątpliwość co do możliwości orzekania przez tego Sędziego.

Co do osoby STK Bartłomieja SOCHAŃSKIEGO mieć należy na względzie fakt, iż od 1980 r. był on ważnym działaczem NSZZ „Solidarność” i został zwolniony z pracy w Morskim Instytucie Rybackim w grudniu 1981r. za działalność związkową (https://web.archive.org/web/20181102014629/http://www.encysoł.pl/wiki/Bart%C5%82omiej_Julian_Socha%C5%84ski dostęp: 17 grudnia 2020r.), co może negatywnie uprzedzać tego Sędziego do obecnej KPP.

Okolicznością uzasadniającą wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy STK Rafała WOJCIECHOWSKIEGO jest fakt wielokrotnego powoływania go na stanowiska w zespołach eksperckich przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w latach 2016-2019 (<https://trybunal.gov.pl/o-trybunale/sedziowie-trybunalu-konstytucyjnego/art/11315-rafal-wojciechowski> dostęp: 17 grudnia 2020 r.), tj. w czasie kiedy Ministrem Sprawiedliwości w tym samym rządzie był Wnioskodawca.

Okolicznością uzasadniającą wyłączenie z udziału w rozpoznaniu sprawy STK Jarosława WYREMBAKA jest okoliczność wyboru jego kandydatury na sędziego Trybunału w czasie kiedy to stanowisko było obsadzone przez Romana HAUSERA, a co za tym idzie stwarzająca wątpliwość co do możliwości orzekania przez tego Sędziego.

STK Andrzej ZIELONACKI od 2010 r. do wyboru na stanowisko sędziego Trybunału prowadził szeroko zakrojoną działalność polityczną. Był m.in. członkiem Społecznego Komitetu Poparcia Jarosława Kaczyńskiego (<https://wyborcza.pl/7,75398,21921770,dr-zielonacki-apeluje-o-wsparcie-czyli-jak-przyszly-sedzia.html> dostęp: 17 grudnia 2020 r.) oraz aktywnym działaczem Akademickiego Klubu Obywatelskiego im. Lecha Kaczyńskiego (<https://tvn24.pl/polska/zielonacki-z-pozytywna-opinia-sejmowej-komisji-trybunal-konstytucyjny-ra746673-2570853> dostęp: 17 grudnia 2020 r.). Obecnie popierany przez niego Jarosław KACZYŃSKI jest wiceprezesem Rady Ministrów Wnioskodawcy. Powyższe stanowi okoliczność uzasadniającą wyłączenie tego Sędziego z udziału w rozpoznaniu sprawy.

STK Zbigniew JĘDRZEJEWSKI był w latach 1985-1986 żołnierzem Wojskowej Służby Wewnętrznej i przez to był podwładnym wymienianego we wniosku gen. Wojciecha JARUZELSKIEGO (<https://katalog.bip.ipn.gov.pl/informacje/158201> dostęp: 17 grudnia 2020 r.). WSW była ówczesną służbą państwową niecieszącą się obecnie szczególnym poważaniem tak u Wnioskodawcy, jak i w środowisku politycznym przez Wnioskodawcę reprezentowanym, o czym świadczy szereg inicjatyw ustawodawczych zmierzających do instytucjonalnego represjonowania żołnierzy i funkcjonariuszy służb państwowych tamtego okresu, a przeprowadzonych i wprowadzonych w życie przez to środowisko przy czynnym i aktywnym udziale Wnioskodawcy. Mając tego świadomość, Sędzia ten może stronnically rozstrzygać niniejszą sprawę na korzyść obecnej KPP. Z tego też względu Sędzia Zbigniew JĘDRZEJEWSKI winien być wyłączony z udziału w rozpoznawaniu sprawy.

Co do osoby Sędzi TK Krystyny PAWŁOWICZ należy zważyć, że w okresie swoich studiów – do 1976 r. była działaczką Socjalistycznego Związku Studentów Polskich (<https://www.newsweek.pl/polska/polityka/krystyna-pawlowicz-z-przeszloscia-w-komunistycznej-mlodziezowce/tmv57cg> dostęp: 17 grudnia 2020 r.) – organizacji młodzieżowej wprost odwołującej się do tradycji marksizmu-leninizmu, to jest takiej, która wg treści wniosku powinna zostać uznana przez sam ten fakt za „odwołującą się do totalitarnych metod i praktyk działania nazizmu, faszystów i komunizmu i dopuszczającą stosowanie przemocy w celu zdobycia władzy i wpływu na politykę państwa”. Z tego powodu prawdopodobne jest, że Sędzia ta orzekać będzie stronnically na korzyść obecnej KPP i winna podlegać wyłączeniu z udziału w rozpoznawaniu sprawy. Ponadto sędzia Krystyna Pawłowicz była posłem Sejmu RP VI i VII kadencji i należała do klubu poselskiego Prawa i Sprawiedliwości, do którego należał i należy osoba pełniącą obecnie funkcję Prokuratora Generalnego.

STK Stanisław PIOTROWICZ powinien zostać wyłączony z udziału w rozpoznaniu niniejszej sprawy z uwagi na fakt jego przynależności w latach 1978-1989 do Polskiej

Zjednoczonej Partii Robotniczej (<https://tvn24.pl/polska/material-czarno-na-bialym-na-temat-dzialalnosci-piotrowicza-w-pzpr-ra601339-3320246> dostęp 17 grudnia 2020r.) – ugrupowania politycznego bezsprzecznie o profilu marksistowsko-leninowskim. W tym też okresie Sędzia ten był również funkcjonariuszem prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, instytucji ukształtowanej wg leninowskich wzorców prokuratury radzieckiej, stojącej na straży socjalistycznej praworządności, a co za tym idzie utrwalającej ustrój realnego socjalizmu. Mając taki bagaż, Sędzia Stanisław PIOTROWICZ mógłby stronnically orzekać na korzyść obecnej KPP.

Sędzia Julia PRZYŁĘBSKA w latach 1978-1982 w trakcie swoich studiów, podobnie jak Sędzia Krystyna PAWŁOWICZ, była działaczką marksistowsko-leninowskiego Socjalistycznego Związku Studentów Polskich (<https://wiadomosci.onet.pl/tylko-w-onecie/sedzia-przylebska-w-latach-pri-u-byla-w-mlodziejowce-komunistow/bk9e4kv?utm> dostęp: 17 grudnia 2020r.) i argumenty te przemawiają za wyłączeniem jej z udziału w rozpoznaniu niniejszej sprawy. Ponadto Pani Sędzia jest córką Wolfganga Józefa ŻMUDZIŃSKIEGO – bezsprzecznie wybitnego działacza Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, będącego m.in. członkiem jej Rady Programowej. Z tego względu, również Pani Sędzia PRZYŁĘBSKA mogłaby orzekać stronnically na korzyść Partii. Na marginesie dodać należy, że okoliczność wyboru jej kandydatury na sędziego Trybunału, w czasie kiedy to stanowisko było obsadzone przez Andrzeja SOKALĘ, budzi wątpliwość co do możliwości orzekania przez tą Sędzię. Wszystkie te okoliczności przemawiają za koniecznością wyłączenia Pani Prezes z udziału w rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Cały wywód wnioskodawcy nawiązuje tylko do rozważań historycznych i próbuje obciążyć współczesną KPP wszystkimi błędami poprzedniego systemu, który komunizmem nie był, lecz próbą wprowadzenia socjalizmu, którego pozytywną stroną były reformy społeczne zwiększające możliwości rozwoju obywateli i państwa, dającym powszechny dostęp do oświaty i bezpieczeństwo socjalne na miarę ówczesnego poziomu gospodarki.

Natomiast wnioskujący nie wskazał żadnego dokumentu oficjalnego stanowiska KPP dotyczącego współczesnej Polski w którym by nawiązywano do totalitarnych praktyk lub by proponowało takie rozwiązania. (Załączniki)

Podsumowując należy stwierdzić, że cele Komunistycznej Partii Polski określone w jej statucie i programie oraz działalność Komunistycznej Partii Polski są zgodne z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Przewodniczący Krajowego Komitetu Wykonawczego
Komunistycznej Partii Polski

Krzysztof Szwej
Krzysztof Szwej

Załączniki:

1. Uchwały Zjazdów KPP, I, II, IV, V. (III zjazd nie podjął żadnej uchwały programowej)

2. Stanowiska KPP:

- 2.1 W sprawie PKP
- 2.2 W sprawie edukacji
- 2.3 Ordynacji wyborczej
- 2.4 Przeciwno uelastycznianiu form zatrudniania, przeciw podniesieniu wieku emerytalnego
- 2.5 Ostrzeżenie przed nowymi ograniczeniami praw pracowniczych, polityki miasta – Warszawa
- 2.6 Poparcie dla działkowców
- 2.7 Nie dla likwidacji 8 godzinnego dnia pracy
- 2.8 W sprawie protestu mieszkańców Żurawłowa,
- 2.9 Ochrona środowiska zamiast max zysków, przeciw szczególnym rozwiązaniom – miejsca pracy
- 1.10 Przeciw represjom na Ukrainie, ośw. w sprawie tajnych więzień CIA
- 2.11 Stanowisko wobec planów 6 dniowego tygodnia pracy, w sprawie militarizmu

3. Stanowiska KPP z 2020 r:

- 3.1 W sprawie sytuacji w sądownictwie
- 3.2 W sprawie epidemii
- 3.3 W sprawie instalacji broni jądrowej USA w Polsce
- 3.4 W sprawie zakazu aborcji
- 3.5 O strajku kobiet
- 3.6 Zmiany nazw ulic

Odpis pisma wraz z załącznikami dla Prokuratora Generalnego.